

[Eva Kjer Hansen]

nu også her i lovforslaget bryder med hovedprincippet i pensionslovgivningen om, at udbetaling af dansk pension er betinget af bopæl her i landet. Jeg synes, det er utroligt, at det nu skal være en opgave for os at underholde folk, der er flyttet fra landet. Uanset at de ikke er danske statsborgere, skal de altså have muligheden for at have deres optjente folkepension med sig.

Et er, at vi tilstræber at hjælpe så mange flygtninge som overhovedet muligt, når de på grund af uro i hjemlandet er nødt til at flygte, men det er bestemt noget andet, når vi ændrer loven, så både flygtninge og indvandrere, efter at de er vendt tilbage, kan modtage underhold fra Danmarks side i en ubegrænset periode.

Vi vil i Venstre gerne hjælpe så mange som muligt til at vende tilbage til deres hjemland, men det går for vidt, når vi skal forsørge folk, der bor i andre lande, selv om de ikke er danske statsborgere, og vi risikerer med de meget gode repatrieringsordninger, at Danmark bliver et endnu mere attraktivt land at opholde sig i, og vi risikerer med det her forslag at komme til at modtage endnu flere udlændinge, der gerne vil opholde sig i Danmark i en kortere eller længere periode.

Vi ser altså en række problemer, som vi vil fremhæve under udvalgsarbejdet, og vi mener, der skal en meget grundig udvalgsbehandling til af det her forslag.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Når vi først har lukket folk ind, så råder ikke bare gæstevenskabet, men nogle ganske bestemte regler, som skal være de samme for alle, der lever her.

Det var en sand fornøjelse at læse bl.a. dette udsagn i et interview i søndags med formanden for det nyoprettede nævn for etnisk ligestilling, Peter Seeberg. Godt var det også at blive mindet om udgangspunktet for indvandringen:

»For indvandrernes vedkommende var det jo en ganske bestemt periode, hvor de kom hertil, oven i købet på vor invitation. Det var en periode, hvor der var masser af arbejdspladser, og hvor vi selv havde travlt med at tjene penge, bygge huse osv. Nu er situationen en anden, men det er ikke nogen undskyldning for at behandle dem anderledes.«

Ja, dette er en helt præcis beskrivelse af baggrunden for mange indvandreres bosættelse i Danmark, og jeg er helt enig med den nyslåede formand i, at der ikke er nogen undskyldning for en anderledes behandling. Men jeg er bange for, at det lige præcis er sådan, det kommer til at fremtræde for en bestemt gruppe af indvandrere, for de bliver – hvis dette forslag gennemføres i den form, det foreligger – behandlet anderledes alene derved, at regeringen har fremsat forslaget og hermed på det officielle Danmarks vegne givet et signal om, at grupper af mennesker, der i mange tilfælde har boet og arbejdet i Danmark i årtier, hvis børn er fuldt integreret i landet osv. osv., simpelt hen ikke er velkomne til at blive her.

Jeg vil medgive, at det selvfølgelig er et skridt ad den rigtige vej, at beløbet til repatriering for flygtninge forhøjes. Men med forslaget siger man nu også til indvandrerne – med det beløb, der ifølge forslaget svarer til tre måneders kontanthjælp: Vi frister jer – ikke med en gulerod, men med noget, der højst ligner en forkrøblet babykarotte – til at få nogle af jer til at rejse tilbage, hvor I kom fra.

Er det nu ikke en lidt for barsk måde, jeg har læst forslaget på? Det finder jeg ikke, og min hovedanke er den, at jeg synes, forslaget er en uacceptabel sammenblanding af flygtninge- og indvandrerpolitik. Alene valget af glosen repatriering er en misforståelse. Repatriering er et begreb, der bruges som det sidste led i den internationalt anerkendte flygtningepolitik. Denne hjælp er ikke blot tænkt som en økonomisk støtte til at vende tilbage til hjemlandet, men også som en støtte til at blive integreret dér. Om man vil vende tilbage, må og skal naturligvis altid være den enkeltes eget valg.

Til overflod fremgår det af dette forslag, at det ikke er muligt at medtage en procentdel af den sum, som indvandrerne måtte have optjent ved sin indsats i måske mange år på det danske arbejdsmarked. Det fremgår af de fyldige bemærkninger, at den midlertidige ordning for flygtninge fra 1991, den, der blev permanent i august 1993, gennemsnitlig blev udnyttet af 80 personer, og jeg undrer mig over, hvad der får regeringen til at tro, at indvandrergruppen i højere grad vil tage imod dette »tilbud«. Som fru Eva Kjer Hansen var inde på, viser de økonomiske beregninger i det valgte eksempel da også en forventet samfundsmæssig besparelse